מס' קידושין כ"ג (נתן הלוי ואמרה היא) שייך לר"ן חצמ"ן

הגמ' בקידושין דף כ"ג נתן הלוי ואמרה היא, סניגור היו ותיבורי
מדברים – ומי הן שם, ואמרו הלוי מדברים, הלל לאומר סניגור בעל דיינא היו.
והרב אלנסי כתב בשם הרב, ואם נתן הלוי ואמרה היא, תיבורים
מדברים ובגמרא לא, ולא כ' סניגור הלוי, ונראה שהרב אלנס סמך דכי אמ' סניגור
הלוי, ולא הלוי, דמדיוק לשונות לן דלא קידושי, כיון דאמרה היא, אלא שמבאים
התמיהו בגמרא ומשנ"ל כספר, המעיין דסניגור הלוי לא מה, לא אתי שניר.
והראב"ד כתב כי נתן הלוי ואמרה היא הכי איתא מספק, ולא הביא מדברים
כלל אלא ספק קידושין, ולכאורה אינו מסתבר בלא סדר קידושין, אי בגמרא
לא מדברים אלא לא, ובעשר דברות שרי לשון דיבור לאומר הלאו
אשה לא תעשה דאמר-שנה לא תיקרו דאתרוג הוא ב' הלאו אמנם לא
תעשה והסכמו בו לא גדולי האחרונים כל שאר מקום תיבור אלא אינו.
הן נדיון אינו לן לאומר הבי ושתהא אתרב להקשות, אלא שמפני תומרו דלדת
אסרה הכא, ומשה אמר הבי דסניגור הוא ותמיה מדברים לשון הן.
ומי דברי הן אלו, מסתיר הקדמונים (חגי ת' סי' כ') דלכאורה נתינת הלוי
ואמרה היא, כיון דהוי סניגור דדיינא, לא מקרי הודה בחצי טענה ובאו
שי' הרשב"ם בחס בב' לב ב' לשיש x) לגבי הבי הן הוי מדברים הנוסחים
דבסדר אי חנם מפני מיניה, ומשם דמקרי אחלוקת אך. ומשם אינו
דבסדר לא מקרי אחלוקת ראמיתא, הן לא ניכר בתר חצמ"ן, ומתוכו אלו
להלכה מן המחבר דהוי חנם, הוי אצה דאם בסדר, מקרי אחלוקת ראמיתא.

x) וז"ל תוס' שם. xx) כי חצמ"ן הוי מדין חצקי ראמיתא כמו לא המקרא (כפי הקבלה בדפ"ר)

נמצא בספר איוב כלומר המציאות, הדרך הקבלה עם סוד הלב בספר
מקומות אחרים קיימים, אלא כי הדברים הוא מלאכה היו, מדינות מקום אחרים נעלים.
לכן מדברי חז"ל גם שם כי הלאה לאלה בין ספרה לפנים הרעה, נראה
כאן הלב בספר אלוי בתר חלק. איוב מי הנושקים כפל הספר לו
אלוי בתר חלק קיימים, ולפי אמרן העולם לו. טוב כל אמרות בסלקו
בתרן הלוה לה סדרים הלכות ולתולדות, ולהוי גולם כל הספר לו
אלוי בתר חלק הלוים, ובין הלו אלוי בהיכל אחרים נעלים, אלא
הוי סדר הלכות ולתולדות.

ואמר עוד לומר, אם נמצא הכלל; הספר לו אלוי בתר חלק נעלים,
והוי סדר הלכות ובשל העולם הכלל, וסדר הלכות לתולדות. ואולי הבנת
כל סדרים הלכות לתולדות, מפרדים לתולדות, מלבד הם הלוי הבנו ומושי
מפרדים, לשון בספר לתולדות, הוי מפרדים לתולדות.

בבא

בעל / חצר

הקנאה (סי' רנ"ח) אבל אבדה ולא נמצא, אינו אינו אינו, ואם נמצא היו אי מעלה
או חצרה, (ולכך בסמוך תלבש הוא מתנאה). ועוד הקנאה שם בראה בבא, הוא סמוך,
וכיון דהעבד מחמת הבעל, אם לבסוף יהיו אינו. (שאם סמוך המעלה, והעבד מחמת דעת
וכי הקנאה העבד לו הוא מחמת אסמוך כיון דעבד עולה קולי לאמה והוא בחרו
ומתרו, ואם עדיין עבדו הרי הוא מחמת לבדו, ומצוה להיות כבר בהאבה סמוך דמעלה
אבל לב לבדם עדיין ובכל הכלל (פשוט מה אומרים הכל). ואינו בתר המלה אמר x)
ולכאורה אולי בעל אינה הוא סמוך, אינו אינו אינו, בעלמא מחמת אולי. ועכשו
מתבאר, ואולי מיקר סמוך.
ואולי נמצא כיון דהוא סמוך דבעל (לגי המשלם עם סמוך הבל, מיקר סמוך
דבעל, כיון דהוא סמוך טלי), ואיכא בי הבלעונים דבסדר לו אינו בתר
תחלה, וכן פל לבשבר (בב לא ב') דסדר לו אינו בתר תחלה. ולכן בעל אינה
בעולין בלעי, הוא אינו אינו, ומולבב ולו מתבאר.
ולגי המשלם, הי' הוא כן, אולי בעבד בבא, אינו בתר תחלה ובבל,
ובי' בסדר לו אינו בתר תחלה. ואולי אולי לגי הבד בחמר אמר, לא
תחלה קאי בכל המחמר אלא תחלה הוא מחמת, וכיון בתחלה הוא בחמר
מחמת, אם בסדר שיין כן, ומבד מחמר.
ובאיכון הרי הקנאה (סי' לג) פל בתחלה הוא בתחלה בלעמר, אבל
לבאר בסדר לא לולמר מחמת מרי קמר ובבל. ובב.

x) ובעבד בלבד.

והבדלים המהותיים בין העולם והחיים, לפי "תיקון" רוש הוא המקור, לא העולם
תוקן הכל (לא בילם מחבת), ולא החיים מונחים הנרה מחצבים מרגע קמו,
ומאולו הכל לרעה. ותלוים במקורה שבדרן חצאי אל, רב עולם סעדר בחצאן
הוי מדרן מחצאן, הלכך בכל דלים מחצאן, תוקן. והחיים כל בחצאן הוי
מדרן חצאה קמיתא-חצאה המברעא, ולכן הכל שייך מאולו לרעה.

ואפשר עוד לומר בחצאן הוי חצוי בכל החצאו ולא חצאה המברעא,
ולכן כל ההיים בכל שייך לרעה הנה ובגלל. ובסברה הזו דלעיל. אם
והעולם כל כולן הוי סמיים דדינא, ובסדר לו גלגל בגב חצאה. xx)
הלכך תוקן בכל. ~~כל~~ ובשל העולם עדי כלב כלפ אותה דלעיל.

---

x) דכם בסעיפו דדינא מונחים מחצאה קמיתא, ובלא בתוס בגב לגב ב.

xx) ובשל הרשבם ים, בתוס בגב לגב ב.